

Det nye kuld

Et galleriboom i er gang i København, hvor adskillige nye, små udstillingssteder popper op på skæve adresser langt fra de traditionelle kunstruter i Bredgade og Kødbyen. Her fortæller tre af de nye gallerier, hvorfor de mener, der er brug for dem.

Det mest overraskende ved at åbne et galleri? »Det her interview«

Før skrev llethia Sharp tekster for større gallerier i USA. Ofte om udstillinger, hun ikke brød sig om. Den slags risikerer hun ikke længere at skulle, for sidste år åbnede sit eget galleri, Sharp Projects på Blegdamsvej. Her viser galleristen den kunst, hun ønsker at se i verden.

MARIE NØRGAARD
SKADHAUGE

Hvad er historien bag Sharp Projects?
»Tidligere arbejdede jeg med kommunikation for større gallerier i USA. Jeg skrev tekster om udstillinger, som jeg ikke engang kunne lide. Da tænkte jeg, at jeg selv kunne komme på bedre koncepter. Og så tror jeg, at alle kunsthistorie- eller kuratorstuderende drømmer om en dag at åbne deres eget galleri og skabe deres egne koncepter. Sådan havde jeg hvert fald efter min studietid.«

Mangleder du noget på den københavnske kunstscene, som du ville skabe plads til hos Sharp Projects?

»Det her gælder for hele kunstverdenen: Der er virkelig mange udstillinger med malerier. Selv finder jeg 2D- og 3D-kunst mere interessant, virkningsfuldt og i reference til menneskekroppen. Derfor fokuserer mit galleri på skulpturer og installationer, særligt fra underrepræsenterede kunstnere.«

»Jeg mener også, at kunsten på udstillinger i København generelt er for dyr for nye kunstkøbere. Som gallerist ved jeg, at kunst koster penge. Men lige nu er der ikke et defineret marked mellem et print fra Ikea og et værk fra et galleri i Kødbyen. Sidste år udviklede jeg et koncept ud fra, at alle skal kunne eje et stykke kunst. Så lavede jeg en udstilling kaldet 'Små skulpturer' med værker, der kostede mellem 500 og 1.500 euro. Måske er det stadig mange penge. Men kunst er samtidig også en investering.«

Hvorfor holder galleriet kun åbent efter aftale?

»Jeg arbejder også som model og selvstændig kurator, så jeg har et meget uforudsigeligt skema. Jeg driver ikke en butik, men et lille galleri, så jeg holder ikke åbent hele tiden. Men jeg annoncerer mine åbningstider to gange om ugen via sociale medier. For folk er lidt bange for at bestille en aftale på mail. Ellers kommer de bare ikke forbi eller kigger ind. Der er til gengæld altid fuldt hus til ferniseringerne. Måske er det, fordi der er gratis vin eller noget, ha ha.«

Hvad har været det bedste ved at åbne et galleri?

»Det bedste er at skabe nogle koncepter, som jeg gerne vil se i verden. Og at jeg er min egen chef og ikke skal lytte til nogle

Amerikanske llethia Sharp åbnede Sharp Projects på Blegdamsvej i juni sidste år. Næste udstilling i galleriet bliver 'Mercantile' af kunstnerne Lyndon Barrois Jr. og Addoley Dzegede, der åbner 10. juni.
Foto: Marcus Emil Christensen

andre. Jeg tror, at kunsten reflekterer de systemer og magtfordelinger, der er på stedet, hvor den vises. Det er også derfor, jeg ikke har lyst til at arbejde for en stor institution lige nu. I mit eget galleri er der ingen, jeg skal gøre tilfreds. Jeg kan skabe uden byrde.«

Og det værste?
»At være alene. Selv om jeg får noget hjælp. Jeg har kolleger, der kan sidde i galleriet for mig, og jeg ansætter folk til at skrive udstillingsteksterne. Da jeg åbnede, ville jeg gerne selv skrive, men det måtte jeg opgive. Det var svært, for det var netop gennem skriften, at jeg selv forelskede mig i kunsten. Men nogle gange var min hjerne bare for fuld af alt det, jeg skulle gøre. For at kunne skrive om noget må man fjerne sig lidt fra det, man vil skrive om. Det kunne jeg ikke med så mange andre projekter i hovedet. Så i dag vælger kunstnerne selv, hvem de gerne vil have til at skrive om deres udstilling, og så hyrer jeg vedkommende.«

Hvilken udstilling bliver Sharp Projects næste?

»Til juni viser jeg udstillingen 'Mercantile' med 2D- og 3D-værker af kunstnerduoen LAB:D. Duoen består af to afroamerikanske kunstnere, Lyndon Barrois og Addoley Dzegede, som jeg har mødt i min hjemby, St. Louis i Missouri. Deres arbejde føles altid meget tankefuldt, som om de virkelig lægger mange overvejelser i, hvilket koncept de gerne vil kommunikere.«

Hvad har overrasket dig ved at åbne et galleri?

»Det her interview.«

Hvorfor?

»For så må der have været nogen, der har

set noget, jeg har lavet, og tænkt, at det var værdigt at fortælle andre om. Jeg tror ikke, at jeg nødvendigvis er usikker på mit arbejde, men jeg er bare: Okay, nogle lytter, nogle går op i det. Det er glædeligt og overraskende. Også de muligheder, jeg har fået, efter jeg har åbnet galleriet. Jeg er blevet inviteret til at kuratere en udstilling i Prag og en i Nikolaj Kunsthal senere på året. Den slags får mig til at tænke, at jeg må gøre et eller andet rigtigt.«

Er der en forbindelse mellem dit arbejde som model og som gallerist?

»Folk har spurgt mig om det før, så jeg har tænkt en del over det, for jeg har været nødt til at få kombinationen til at give mening for mig selv. Både som gallerist og model arbejder jeg med, hvordan et objekt tager sig ud i en bestemt ramme eller komposition. Som model er jeg selv objektet, og som gallerist er jeg en slags kunstnerisk direktør. Det var rart for mig at opdage, at mine to verdener har en sammenhæng.«

Er der en tendens på kunstscenen, du finder overvurderet?

»Der er en tendens til at kategorisere. For eksempel at forvente, at kvinder laver feministisk kunst. Om en kvindes kunst siger folk ofte: Wow, det er fantastisk, kig på hende snakke om sin seksualitet. Det samme gælder for sorte kunstnere, som altid forstås i reference til deres etnicitet. Selvfølgelig vil kunsten altid være i reference til kunstneren bag. Altså, hvordan kan det ikke være det? Men jeg mener, at kunsten først bør beundres for sine kunstneriske kvaliteter. Bagefter kan man så søge information om kunstnerens baggrund og forhåbentlig lære noget om de emner, der adresseres i kun-

FAKTA

Sharp Projects

Åbnede i juni 2021 i et lille lokale på Blegdamsvej med sort facade og hvide vægge.

Ejes og drives af llethia Sharp, der foruden at være gallerist arbejder som model og selvstændig kurator. Sharp kommer fra den amerikanske delstat Missouri og har boet i København de seneste fire år.

Sharp Projects åbningstider annonceres på galleriets sociale medier. Det er også muligt at sende llethia Sharp en e-mail og lave en aftale.

sten. For minoriteter er køn, etnicitet eller seksualitet desværre ofte det første, folk fokuserer på. Det er mærkeligt.«

Hvordan håber du, at galleriets fremtid ser ud?

»Jeg håber, at Sharp Projects fortsætter med at være, som det er nu: et galleri med et andet perspektiv end de fleste andre danske gallerier. Jeg tror ikke, der er andre gallerier i København, der kommer derfra, hvor jeg kommer fra. Selv hvis der gør, tror jeg stadig, at jeg siger noget andet. Jeg repræsenterer noget anderledes.«

marie.skadhauge@pol.dk

»Fordi her er så småt, snakker vi med alle, der kommer ind«

Tidligere har en Western Union, et flyselskab og en souvenirbutik haft til huse i Vester Farimagsgade 6. Det nyeste kapitel i adressens historie skrives af galleristerne Rasmus Stenbakken og Gitte Skjødt Madsen, som sidste år åbnede kunstgalleriet palace enterprise. Her vil makkerpakket give plads til nye stemmer og konceptuel skulpturkunst.

MARIE NØRGAARD SKADHAUGE

Hvorfor åbnede I et galleri sammen? Rasmus Stenbakken: »Vi syntes begge, at der var så mange dygtige, danske kunstnere, der var etableret internationalt, men som var gledet ud af folks bevidsthed herhjemme. For eksempel undrede vi os over, at ingen danske gallerier arbejdede med kunstnere som Nina Beier, Ann Lislegaard og Benedikte Bjerre. Så vi begyndte at tale med dem og spurgte, om vi skulle være deres danske platform. Vi kunne ikke tilbyde meget infrastruktur. Til gengæld havde vi 15 års erfaring og utrolig meget kærlighed til projektet.« Gitte Skjødt Madsen: »Efter møderne stod det klart for os, at byen godt kunne bruge et sted med fokus på konceptuel skulptur og på nogle andre stemmer. Vi snakkede faktisk med mange samlere, som ikke kendte de her kunstnere. Så tænkte vi: Det skal de da. De skal da kende de her superstjerner.«

Rasmus Stenbakken: »Ja, vi vil gerne bidrage til at skabe en større symfoni af stemmer på kunstscenen, så det ikke kun er de samme, man ser hele tiden.«

Er der et generelt problem med, at det er de samme stemmer, som dominerer kunstscenen i København?

Rasmus Stenbakken: »Der er ingen tvivl om, at kvindelige kunstnere og kunstnere med et queerperspektiv er underrepræsenteret på den danske scene.«

I har indtil videre udstillet etablerede kunstnere. Har I ambitioner om også at arbejde med kunstnere, der ikke har et publikum på forhånd?

Rasmus Stenbakken: »Der kommer helt sikkert flere generationer ind. Det er planen, at vi i fremtiden skal hjælpe nogle mindre etablerede kunstnere på vej.«

Hvad er grunden til, at I ikke har udstillet mindre etablerede kunstnere indtil videre?

Rasmus Stenbakken: »Vi havde en gruppe af kunstnere, som vi gerne ville lave projekter med fra starten, som i øvrigt også består af tre forskellige generationer af kunstnere. Endnu har vi jo kun eksisteret knap et år, så der er naturligvis meget, vi stadig gerne vil med vores sted. Vi havde en forestilling om, at det var godt at lave en solid base, hvorfra vi kan løfte yngre og mindre erfarne kunstnere.«

Rasmus Stenbakken og Gitte Skjødt Madsen har kun 40 kvadratmeter at gøre godt med i deres »mikropalads«, som de kalder deres galleri palace enterprise. Næste udstilling i galleriet er med den lettiske kunstner Daiga Grantina. Foto: Miriam Dalsgaard

Hvad kan man finde hos jer, som man ikke finder andre steder?

Gitte Skjødt Madsen: »Du kan finde virkelig god og relevant kunst mange steder i byen. Men fordi vores rum er så lille, bliver vores udstillinger mere statement-agtige. Nogle udstillinger består kun af et eller to værker, og det giver en meget koncentreret oplevelse, fordi du tvinges til at bruge noget tid med værkerne. Hvis du løber igennem et museum, når du formentlig ikke at dvæle ved hvert værk på samme måde.«

Rasmus Stenbakken: »Det kender jeg hvert fald fra mig selv. Jeg kan opleve et sindssygt overload, når jeg går ind på store museer. Kunsten er jo skabt af mennesker, som har lagt liv, energi, tanke, kraft og omsorg i det. Så den fortjener opmærksomhed. Det får man roen til at give i vores lille rum.«

Rasmus Stenbakken: »Lidt særligt er det nok også, at fordi her er så småt, snakker vi med alle, der kommer ind i galleriet. Vi gør også meget ud af den skriftlige formidling. Som regel skriver vi ikke pressemeldelser, men hyrer i stedet en professionel skribent til at udforme et essay og give udstillingen et ekstra lag på den måde. Til sidste udstilling var det for eksempel en britisk økofilosof, der skrev en novelle, som værket medvirkede i.«

Hvad kommer navnet palace enterprise af?

Gitte Skjødt Madsen: »En utrolig lang brainstorm.«

Rasmus Stenbakken: »Er du sindssyg, det var nok noget af det allersværeste at finde navnet. Men altså, der er ret mange paladser her i området, Palads biograf ligger jo lige om hjørnet.«

Gitte Skjødt Madsen: »Der er også China Palace.«

Rasmus Stenbakken: »Ja, så vi syntes, det

var sjovt at tale ind i paladstanken. Også fordi vi har 40 kvadratmeter, ikke? Så det her er vores mikropalads.«

Gitte Skjødt Madsen: »Ja, så det var et forsøg på at tale ind i området, som har en ekstremt spændende arkitekturhistorie. Det her bliver jo ikke anset som et kønt sted i byen. Men her er altså ret særligt med Vesterport, SAS-hotellet, Paladsbiografen, Tivoli, Hovedbanegården og så videre.«

Hvem er palace enterprises publikum? Rasmus Stenbakken: »Det er alle mulige folk: pensionistgrupper på kunsttur, kunststuderende, kuratorer, museumsfolk, kunstsamlere og rigtig mange kunstnere. Vi vil gerne have, at mange forskellige mennesker kommer forbi.«

Gitte Skjødt Madsen: »Det er faktisk også folk, der kommer ind fra gaden, som har set noget gennem vinduet.«

Rasmus Stenbakken: »Ja, især da vi havde et 2,5 meter højt videoværk med en animeret ugle. Der kom børnehaver, som simpelthen stoppede op for at betragte den gennem ruden. Andre børn gav uglen navn og skulle forbi og hilse på den på vej hjem fra skole.«

I maj måned viser I en udstilling med lettiske Daiga Grantina. Hvem er hun som kunstner?

Gitte Skjødt Madsen: »Hun lavede Letlands nationalpræsentation ved kunstbiennalen i Venedig i 2019 og har udstillet på blandt andet Palais de Tokyo i Paris og New Museum i New York. Så hun er veletableret internationalt og har forskellige tråde til København. Hendes kunst er meget poetisk og materialeorienteret. I den her udstilling arbejder hun med lyset som materiale og undersøger, hvordan forskellige materialer møder hinanden og udvikler sig, når de sættes sammen. Hendes værker er meget kontemplative.«

FAKTA

palace enterprise

Åbnede maj 2021 i den ikoniske erhvervsejendom Buen, der tidligere har været kendt for sine mange rejsebureauer.

Ejes og drives af Rasmus Stenbakken og Gitte Skjødt Madsen, der begge er uddannede kunsthistorikere og hver har 15 års erfaring i den danske kunstbranche. Makkerparret mødte hinanden, da de begge arbejdede for Galleri Nicolai Wallner.

Åbent mellem 12 og 17 onsdag til fredag og 12-15 om lørdagen.

Hvordan håber I, at fremtiden ser ud for palace enterprise?

Rasmus Stenbakken: »Jeg håber, at vi kan blive ved med at lave udstillinger med et højt ambitionsniveau, som er anderledes end resten af det, byen viser. Vi kunne også godt tænke os at gøre mere ud af internationale kunstmesser. For der er ingen tvivl om, at Danmark er et lille land, og hvis man vil vokse, skal man også kigge til udlandet. Men den slags kræver en vis økonomi. Til juni skal vi på Liste Art Fair i Basel og vise en udstilling med Benedikte Bjerre. Det bliver rigtig spændende og en ny form for eksposering af hende.«

marie.skadhaug@pol.dk

»Som kunstby har København udviklet sig helt vildt«

Blandt det, der endnu ligner en større byggeplads, ligger Carlsberg-bryggeriets gamle portnerbolig med sit karakteristiske fyr, Kridttårnet. I dag er bygning og tårn ikke hjem for portnere, men for galleriet Von Bartha, som åbnede i december.

MARIE NØRGAARD SKADHAUGE

Hvorfor valgte I at åbne et galleri i København?

»Von Barthas ejer, Stefan von Bartha, fik idéen til at åbne et sted uden for Basel efter galleriets 50-års fødselsdag i 2020. Han overvejede mange byer og besluttede sig for København, efter han havde været på en messe her og mødt kunstnere, kuratorer og samlere. Byen har jo bare en særlig vibe. Her er mange forskellige områder med forskellige identiteter. Men i en størrelsesorden, hvor du stadig kan cykle fra den ene ende til den anden på 25 minutter. Da Stefan kontaktede mig med idéen med at bringe Von Bartha til København, var jeg også meget begejstret. Som kunstby har København udviklet sig helt vildt det seneste årti. Derfor er det blevet relevant at have et internationalt galleri her. Samlerkredsen i Danmark er meget mindre, end den er i Schweiz. Men der er flere samlere her, jeg vil beskrive som gammeldags mæcener. De støtter ikke kun, fordi de kan lide at have kunst på væggen derhjemme. De ønsker at støtte kunstnerne over en længere periode. Den slags folk er vigtige for et galleri. Da jeg introducerede Stefan for nogle danske samlere, tror jeg også, at han blev genforsikret om, at der er et publikum for os her«.

Er Von Bartha kun for samlere?

»Absolut ikke! Jeg ved godt, at mange finder det intimiderende at gå ind på et galleri. Jeg har også selv stået på gallerier i New York og følt, at jeg var trådt ind i Chanel-butikken på Champs-Élysées. Så tænker man: »Åh nej, måske skulle jeg bare gå igen«. Men realiteten er, at ofte er det mest interessante tidspunkt på min dag, når nogen tilfældigt kigger forbi og spørger, hvad vi laver«.

»Alle er velkommen til at komme forbi og få en snak, en kop kaffe og et kig ind i vores lille verden. Om du er interesseret i farver, koncepter eller bare kan lide at sidde i rummet. Det er alt sammen lige så værdifuldt som at komme her for at købe et maleri til 40.000 dollars«.

Galleriet ligger i en tidligere portnerbolig til Carlsberg-bryggeriet. Hvordan fandt I lokalet?

»Da jeg var gravid, gik jeg forbi her en dag. Bygningen var skærmet, men jeg kunne se ind, at lokalet var tomt. Så ringede jeg til Carlsberg Byen for at høre, hvad det var for et sted, og hvem der lejede det. Det var der ingen, der gjorde. Jeg

»Det er ikke bare et smukt og usædvanligt sted, det er ikonisk«, siger Mamie Beth Carry om Carlsbergs gamle portnerbygning, der i dag huser galleriet Von Bartha.

Foto: Katrine Hørup Noer

tænkte alligevel, at det var en lidt for tosset idé til at fortælle Stefan om. Heldigvis overtalte min mand mig til at gøre det. Og heldigvis er Stefan lige så tosset som jeg«.

Hvordan udvælger I, hvilke kunstnere I vil arbejde med?

»Vi deler program med moderskabet, galleriet i Basel, så Stefan og jeg har sammen lavet programmet. At åbne et galleri i København giver os mulighed for at introducere nogle kunstnere til et nyt publikum. Derfor har vi inkluderet kunstnere, der ikke er blevet vist i Norden før«.

Størstedelen af kunstnerne i jeres program har tidligere arbejdet med Von Bartha i Basel. Overvejer I også at arbejde med kunstnere, der endnu ikke er etablerede navne?

»Ja, vi arbejder også med mindre etablerede kunstnere. En af dem er Athene Galiciadis. Hun er ikke totalt ukendt, men hun er tidligere i sin karriere end mange af de andre kunstnere. En anden er Francisco Sierra, som er kendt i Schweiz, men ikke i alle nordiske lande. Jeg tror, at vi er det eneste galleri, der repræsenterer ham, men han er altid meget populær blandt kuratorerne. Han blev udstillet på galleriet i Basel under Art Basel sidste år, og det var en kæmpe ting. Heldigvis blev det så godt modtaget«.

»Von Bartha i Basel blev åbnet i 1970 af Margareta og Miklos von Bartha. I 2007 tog deres søn Stefan von Bartha over, og han har opdateret programmet meget ud fra sine egne interesser. Han indgår samarbejder med kunstnere, hvis stil han personligt tiltrækkes af. Det kan både være etablerede og upcoming kunstnere«.

Hvad finder man hos jer, som man ikke finder andre steder?

»Et schweizisk galleri. Eller et dansk galleri med et schweizisk navn, jeg ved endnu ikke helt, hvad vi er. Den baggrund gør os faktisk ret anderledes, synes jeg. Ting bliver gjort på en anden måde i Schweiz, og derfor får galleriet en anden vibe. Den vibe er ikke bedre, bare anderledes«.

»For eksempel har en bevægelse som Bauhaus haft en vedvarende indflydelse på von Bartha, hvilket er bemærkelsesværdigt i programmet og i galleriets æstetik. Den stil differentierer os fra nogle danske gallerier, der er blevet påvirket af andre kunsthistoriske bevægelser«.

Hvad er fordelene og ulemperne ved at åbne et galleri, der allerede har 52 års historie?

»Fordelen er at arbejde med et hold af eksperter, der kan hjælpe. Sådan ser jeg mine kolleger i Basel. Uden at lave for mange jokes om schweizere kan man roligt sige, at galleriet der er meget velorganiseret og styret af enormt dygtige folk«.

»Ulemperne er, at det er en udfordring at åbne en virksomhed i et andet land. Jeg har boet i København i seks år, men det er stadig enormt kompliceret at navigere i et system, der er fremmed for både mig og dem i Basel. Også af den grund spiller vores danske galleriassistent Carla Packness en enormt vigtig rolle. Hun hjælper med alt, heriblandt at skabe en dansk identitet«.

Hvad gør I for at blive mere end et lillesøstergalleri til Von Bartha i Basel?

»Nogleordet er identitet. Galleriet har allerede en meget anderledes identitet end det i Basel. Det skyldes i høj grad bygningen. Jeg mener, det her er Carlsberg-fyret! Det er ikke bare et smukt og usædvanligt sted, det er ikonisk«.

»I forhold til udstillingerne er det særligt, at vi opfordrer alle kunstnerne til at

FAKTA

Von Bartha

Åbnede i december i en tidligere portnerbolig blandt Carlsberg Byens mange håndværkere, byggemaskiner og nyopførte lejligheder.

Galleriet er en udvidelse af Von Bartha-galleriet i Basel, som blev åbnet for 52 år siden af ægteparret Margareta og Miklos von Bartha. I 2007 overtog sønnen Stefan von Bartha driften af galleriet.

Von Bartha i København ledes af britiske Mamie Beth Cary. Galleriet holder åbent mellem 11 og 17 fra onsdag til fredag og på lørdage mellem 11 og 15.

skabe værker specifikt til bygningen. Det er en udfordring, for vores døre er kun 180 centimeter høje, og meget af udstillingsrummet er vinduer. Så kunstnere skal virkelig udforske rummet. Det gør, at værkerne responderer meget med lokalet«.

»Vi håber i fremtiden at udvide programmet med flere kunstnere fra Norden. Her er så mange fantastiske kunstnere, der ikke har repræsentation endnu, og som bestemt kunne nyde gavn af at blive repræsenteret i Basel og resten af verden. Det kommer, når støvet lige har lagt sig, og vi er faldet på plads her«.

marie.skadhauge@pol.dk